

忘れぬうちに

Než
zapomeneme
na laskavost

Tošikazu
Kawaguči

Pátý díl oblíbené série
o kavárnách, které
umožňují cestovat časem

Než zapomeneme na laskavost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Tošikazu Kawaguči

Než zapomeneme na laskavost – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

やさしさを
忘れぬうちに

**Než
zapomeneme
na laskavost
Tošikazu
Kawaguči**

Přeložila Ivona Barešová

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © 2023 by Toshikazu Kawaguchi

Originally published in Japan as YASASHISA WO WASURENU UCHI NI by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan in 2023. All rights reserved. Czech translation rights arranged with Sunmark Publishing, Inc., through Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA and Kristin Olson Literary Agency s.r.o., Czech Republic.

Translation © Ivona Barešová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7662-847-2

ISBN e-knihy 978-80-7662-853-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-854-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-851-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

OBSAH

Předmluva

Příběh první

Chlapec, který se vypravil
za svými rozvedenými rodiči | 15

Příběh druhý

Žena s dítětem beze jména | 41

Příběh třetí

Otec, který nemohl dovolit,
aby se jeho dcera vdala | 75

Příběh čtvrtý

Žena, která se neosmělila
předat na Valentýna čokoládu | 115

PŘEDMLUVA

V kavárně v jedné nejmenované čtvrti mají místo, o němž koluje podivná novodobá legenda. Když na ně usednete, můžete se vrátit v čase do doby, kterou si zvolíte.

Musíte však přijmout několik nepříjemných, opravdu nepříjemných pravidel:

1. Při návratu do minulosti se můžete setkat pouze s lidmi, kteří už kavárnu někdy navštívili.
2. Ať uděláte při návratu do minulosti cokoli, přítomnost se tím nezmění.
3. Na místě, z něhož se můžete vrátit do minulosti, už sedí jiný host. Abyste se na ně mohli posadit, musíte vyčkat, až host odejde.
4. Během pobytu v minulosti se z místa nesmíte vzdálit.
5. Váš čas v minulosti začíná nalitím kávy a vyprší, jakmile káva vystydne.

A tím výčet nepříjemných pravidel nekončí.

Přesto přicházejí do kavárny stále další lidé, kteří se o této legendě doslechli.

Kavárna se jmenuje Funiculi funicula.

A co vy? Stáli byste o návrat do minulosti i po vyslechnutí takových pravidel?

Toto vyprávění je o čtyřech dojemných zázracích, které se v této podivné kavárně udály.

Příběh první

Chlapec, který se vypravil za svými rozvedenými rodiči

Příběh druhý

Žena s dítětem beze jména

Příběh třetí

Otec, který nemohl dovolit, aby se jeho dcera vdala

Příběh čtvrtý

Žena, která se neosmělila předat na Valentýna čokoládu

Kdybyste se mohli vrátit do minulosti, s kým byste se chtěli setkat vy?

***Tyto příběhy jsou smyšlené a podobnost se skutečnými osobami, kavárnami nebo skupinami je čistě náhodná.**

POSTAVY A JEJICH VZTAHY

Kendži Kirijama

Júkiho otec. O Vánocích jde do kavárny Funiculi funicula, aby Júkimu řekl o rozvodu se svou ženou Aoi.

manželé

Aoi Kirijama

Júkiho matka. Kendžiho manželka. Od té doby, co se narodí Júki a ona se vzdá svého zaměstnání, si přestanou s manželem rozumět. O Vánocích jde společně s Kendžim a Júkim do kavárny Funiculi funicula.

rodiče
syn

Júki Kirijama

Sedmiletý školák. Lituje, že o loňských Vánocích před svými rodiči plakal, a proto se vrátí do minulosti.

Fumio Močizuki

Manžel Kajoko, otec Jóko. Neumí dobře komunikovat, a když vyjádří své skutečné pocity, druhá strana to vnímá jako urážku. Nesouhlasí se svatbou své dcery a ta kvůli tomu uteče z domu.

manželé

Kajoko Močizuki

Manželka Fumia, matka Jóko. Důvěřuje své dceři a tajně se s ní stýká i poté, co uteče z domu.

rodiče
dcera

Jóko Kawašima (Močizuki)

Dcera Fumia a Kajoko. Má sílu dokončit, co si jednou předsevzala.

vrátí se do minulosti

manželé

Tecuja Kawašima

Muž, za kterého se Jóko potají provdala. Fyzicky ji napadal.

Rjúdži Sakura

Manžel Megumi. Hasič. Zahyne těsně předtím, než se jim narodí dítě.

manželé

rodiče
dítě

?

Dítě Rjúdžiho a Megumi. Právě se narodilo a zatím nemá jméno.

Fumiko Kijokawa

Pravidelná zákaznice kavárny Funiculi funicula.
Prvotřídní kráska. V minulosti se vrátila v čase, aby
se mohla setkat se svým přítelem, s nímž se rozešla.

Jaeko Hirai

Pravidelná zákaznice kavárny Funiculi funicula.
Majitelka rjokanu Takakura, tradičního japonského
hotelu. V minulosti se vrátila v čase, aby se setkala se
svou mladší sestrou, která zahynula při autonehodě.

Nagare Tokita

Bratranec Kazu
Tokity a majitel
kavárny Funiculi
funicula. Měří
bezmála dva metry.

manželé

Kei Tokita

Manželka Nagareho,
matka Miki. Kvůli
nemocnému srdci
zemřela po porodu
své dcery.

Kazu Tokita

Sestřenice Nagareho Tokity
a servírka v kavárně Funiculi
funicula. Chystá kávu a asistuje
při návratu do minulosti.

Miki Tokita

Dcera Nagareho Tokity
a jeho zesnulé ženy Kei.
Jsou jí dva roky.

mluví spolu „samurajskou řečí“

Cumugi Itó

Se svou nejlepší kamarádkou
Ajame spolu mluví
„samurajskou řečí“. Miluje
Hajata Nanaseho.

nejlepší
kamarádky

Ajame Macubara

Nejlepší kamarádka Cumugi.
Krásná a talentovaná
dívka, která byla přijata na
Tokijskou univerzitu.

Megumi Sakura

Manželka Rjúdžiho. Vrátil
se s jejím novorozeným
dítětem v náručí do
minulosti, aby se setkala
s Rjúdžim.

má ráda

Hajato Nanase

Spolužák Cumugi a Ajame.
Cumugi ho má ráda, ale jemu
se líbí Ajame.

má rád

PŘÍBĚH PRVNÍ

Chlapec, který se vypravil za svými rozvedenými rodiči

Kavárna, ve které se lze vrátit v čase, se nachází v okrsku Džinbóčó ve čtvrti Kanda tokijského městského obvodu Čijoda. Její vývěsní tabuli najdete v rohu tiché, málo frekventované uličky nedaleko nádraží. Jmenuje se Funiculi funicula, údajně podle zlidovělé neapolské písně, která vznikla pro společnost provozující pozemní lanovou dráhu.

Vyjedíme na horu, jež rudý oheň chrlí.

Tuto píseň už někdy v životě slyšel snad každý. Mezi japonskými dětmi je oblíbená její parodie nazvaná *Čertovy spodky*. Proč se však kavárna, která umožňuje návrat do minulosti, jmenuje podle této italské lidové písně, není jasné ani jejímu majiteli.

Tím je Nagare Tokita. Měří přes dva metry a obvykle má oblečený kuchařský rondon. Jeho oči jsou úzké jako nitky a moc toho nenamluví. Svou zdrženlivostí připomíná sochu ochránce Buddhy, Nióa. Jeho manželka Kei Tokita pracovala v kavárně jako servírka. Byla to žena s čistou duší a velkorysou povahou. Měla velké oči a ráda se smála. Předloni však zemřela po porodu kvůli srdeční vadě. Jejich dceři Miki budou letos dva roky. Velké oči zdělila po mamince.

Servírka Kazu Tokita je Nagareho sestřenice. Má světlou pleť a mandlové oči, jemně klenutý nos a světle růžové rty. Je hezká, to ano, ale neutkví vám dlouho v paměti. Když zavřete oči, brzy si už nedokážete vybavit její obličej. Vypadá jako dívka i jako klidná, dospělá žena. Je mlčenlivá, někteří zákazníci nikdy neviděli, že by s někým promluvila. Občas se o ní říká, že si člověk neuvědomuje její přítomnost, jako by byla duch. Avšak připravit kávu, díky níž je možné se přesunout v čase, může v současnosti pouze ona, Kazu Tokita.

Nagare, který má stejné příjmení, kávu pro návrat do minulosti připravit nemůže. Tuto schopnost mají pouze ženy v pokrevní linii rodu Tokita.

Připravte mi tedy kávu, žádají ji zákazníci, kteří se chtějí vrátit v čase, jakmile se dozvědí, že se tak budou moci podívat zpátky do minulosti.

Jenže...

Pro návrat do minulosti existují v této kavárně nepříjemná, ale opravdu nepříjemná pravidla.

Předně je to časový limit. I když vám Kazu z rodu Tokita připraví kávu a vrátíte se zpět do minulosti, můžete v ní zůstat pouze od chvíle, kdy vám kávu nalije, do doby, než káva vystydne.

Co prosím? Jen tak krátce? podivují se všichni.

Co stihne člověk udělat, než vystydne šálek kávy? Jedná se tak maximálně o deset minut. Pokud si třeba chcete dát instantní nudle, potřebujete pět minut, aby se vám v konvici uvařila voda. Tou nudle zalijete a čekáte tři minuty. Na sněžení vám pak zbývají pouhé dvě minuty. Vždyť v restauraci běžně nedostanete za deset minut ani jídlo, které jste si objednali.

No, ale přesto, pokud je možné vrátit se v čase, připouštějí někteří zákazníci, kteří se chtějí do minulosti podívat. Když však uslyší další pravidlo, většina to vzdá s tím, že už to nemá smysl. To pravidlo říká, že i když se vrátíte do minulosti a budete se snažit sebevíc, realitu nezměníte.

V životě existují dva druhy lítosti. Lítost, že jsme něco udělali, a lítost, že jsme něco neudělali. V prvním případě lituje-

me jednání, které nelze vzít zpět, nebo jeho důsledek; například když někoho zraníme bezohledným výrokem nebo si připadáme trapně poté, co se k něčemu doznáme. Ve druhém případě litujeme toho, že jsme dotyčnému nic neřekli nebo že jsme se k něčemu nepřiznali. Jedná se o lítost způsobenou tím, že jsme nejednali.

Lidé se často chtějí vrátit do minulosti, aby napravili své jednání. Pokud se však skutečnost nezmění, i kdyby se snažili sebevíc, připadá jim, že takový návrat postrádá smysl.

Ani tím však výčet pravidel nekončí. Abyste se mohli vrátit v čase, musíte se v kavárně posadit na určité místo, na kterém už ale obvykle sedí jiná zákaznice.

Pro návrat do minulosti je třeba počkat, až dotyčná vstane a odejde na toaletu. I když se vám však poštěstí usednout na její místo a vrátit se do minulosti, nesmíte se z toho místa vzdálit, a můžete se tak setkat pouze s osobou, která kavárnu někdy dříve navštívila.

Už při vyslechnutí těchto pravidel někteří zákazníci dospějí k závěru, že se do minulosti vrátit nemohou.

V takové chvíli Kazu jen s klidným výrazem ve tváři poznamená, že asi mají pravdu, a dál jejich rozhodnutí nekomentuje. Koneckonců, je na samotných zákaznících kavárny, aby se rozhodli, zda se chtějí vrátit do minulosti, nebo ne, a Kazu považuje za únavné jim to rozporovat.

Júki Kirijama, sedm let.

Objevil se s lesklou černou koženou aktovkou na zádech.

„Rád bych se vás na něco zeptal,“ promluvil na školáka ne-zvykle zdvořilým tónem.

Krátké rukávy košile, jež byla součástí uniformy známé a prestižní soukromé základní školy, odhalovaly jeho hedvábně bílé paže. Vzpríměný postoj svědčil o dobré výchově. Přestože byl teprve konec června a nebylo ještě ani slyšet cikády,

venku už panovalo horko jako uprostřed léta. Chlapec působil školácky a roztomile, jak se navzdory vážnému výrazu potil.

Kazu ustala v práci a přistoupila k němu.

„Copak?“ zeptala se. Chovala se stejně k dětem i k dospělým.

„Doslechl jsem se, že když člověk přijde do této kavárny, může se vrátit do minulosti. Je to pravda?“ zeptal se chlapec a podíval se na ni, aniž by si otřel pot stékající po tváři.

„Chodíš ještě na základní školu, vid’? Kde jsi takovou věc slyšel?“ vložila se do hovoru Fumiko Kijokawa, pravidelná zákaznice kavárny, která se před třemi lety sama vrátila v čase. Fumiko se k chlapci chovala jako k dítěti. Ze způsobu, jakým s ním hovořila, bylo znát, že nečekala otázku tohoto typu.

Do kavárny dosud nikdy nepřišel žák základní školy s přáním vrátit se v čase. Kdyby se o to chlapec skutečně pokusil, stal by se nejmladším zákazníkem.

Pokud by se však do minulosti vrátil, musel by vypít všechnu kávu, kterou by mu Kazu připravila. Fumiko si pomyslela, že pro dítě jeho věku je na pití kávy ještě příliš brzy.

„Slyšel jsem o této kavárně od dědečka, když ještě bydleli maminka a tatínek spolu,“ vysvětlil chlapec.

Fumiko se zachmuřila a podívala se na Kazu.

Jako že se rodiče rozvedli?

Kazu její nevyslovenou otázku nechala bez povšimnutí a s neměnným výrazem ve tváři chlapci odpověděla: „Ano, je možné vrátit se v čase.“

Nesoulad povah.

To je v posledních letech nejčastější důvod rozvodů. Mezi další patří finanční problémy, násilí a nevěra, přičemž některé spolu úzce souvisejí. Nesoulad povah není jeden konkrétní důvod, ale spíše souhrn nepřijatelných projevů chování či trvalé nespokojenosti, které ve společném životě manželů přetrvávají.

Podle statistik připadá v současném Japonsku jeden až dva rozvody na tisíc obyvatel. Ve srovnání s minulostí se postupně snižují překážky bránící rozvodu. V posledních letech se také stále méně rodin po přistěhování jde pozdravit se svými novými sousedy. V městských bytových komplexech není nic neobvyklého, když neznáte tváře lidí, kteří žijí ve vašem sousedství. Rozšířené používání chytrých telefonů s fotoaparátem a přístup k internetu umožňují komunikovat tváří v tvář i na dálku. Lidé tak již nemusí budovat nové vztahy jen v blízkém okolí svého bydliště, což může být jedním z důvodů, proč se nukleární rodina stává stále běžnější. Navíc se tato základní jednotka začala dělit na ještě menší části a nastala doba, kdy je respektován *jedínek*.

Dochází tak k individualizaci rodiny, kdy manžel i manželka žijí v rámci rodiny jako samostatní *jedinci*.

Většina stresu, kterému lidé čelí, pramení z jejich vztahů – ať už jde o vztahy mezi rodiči a dětmi, mezi sourozenci, přáteli, nebo na pracovišti. A stresu se nevyhnou ani manželé.

Po uzavření manželství spolu začnou žít a trávit spoustu času dva *jedinci*, kteří dosud vedli odlišný způsob života. Když se rozhodnou uznat jeden druhého za svého celoživotního partnera a žít společně v manželství, je nutné, aby sladili své životní styly. Dokud mezi nimi přetrvává *láska*, může být tohle sladování osvěžující a vnímané jako forma štěstí.

Problém nastává, když se *láska* vytratí a partneři začnou prosazovat svou *individualitu*. V tu chvíli se to, co bylo dříve snášeno s láskou, stává nesnesitelným. Není to o snadno pochopitelných a obecně kritizovaných důvodech, jako jsou peníze, násilí nebo nevěra.

To, co lze odpustit příteli, se může v mileneckém vztahu, při společném soužití či v manželství stát neodpustitelným.

Nesoulad povah.

Neexistuje pro to žádný jasný důvod. Něco se pokazí. Situaci již nelze snášet. Člověk se cítí nepříjemně, avšak není to tak, že by svého partnera nenáviděl.

Kdybychom nebyli manželé, tak bychom si tak dobře rozuměli.
Pokud by partneři mohli vrátit svůj vztah do dřívější doby, je možné, že by se napětí mezi nimi vyřešilo.

Chci se vrátit k tomu, co bylo před svatbou.

Kdyby rozvod ulevil od stresu, člověk by si svou rodinu nenzelíbil.

Chci začít znovu, od začátku.

To je důvod, proč někteří lidé volí rozvod.

Toto je samozřejmě pouze jeden příklad a neplatí pro všechny páry, které uvažují o zrušení manželství.

Jenže mezi párem, který se potýkal s podobným problémem, se ocitl chlapec, který se tím trápil.

Júki Kirijama litoval, že se v kavárně rozplakal. Stalo se to vloni, pětadvacátého prosince ráno.

„Júki, nechťel bys jet do Disneylandu?“ zeptal se ho najednou jeho otec Kendži.

Chlapce to překvapilo, protože otec v té době tvrdil, že má moc práce, a často nepřišel vůbec domů.

„A co práce?“

„Copak, nelíbí se ti ten nápad?“

„Ne, to ne.“

Chlapec pohlédl přes stůl na svou matku Aoi, která si pochutnávala na toastu. Kdykoli se totiž Aoi s Kendžim o něčem radila, slyšel, jak otec vždy říká, že domácnost nechává na ní, protože má příliš mnoho práce. Měl tedy pocit, že by se měl s matkou poradit, zda má otcovo pozvání přijmout.

„To je dobrý nápad. Ostatně, dnes jsou Vánoce.“

„No ano.“

„Tak teda pojedu!“ souhlasil nadšeně Júki, který po dlouhé době viděl, jak se Aoi v přítomnosti Kendžiho usmála.

Do Disneylandu je vezla Aoi. Júki seděl na předním sedadle vedle ní. V Kandabaši najeli na vnitřní okruh metropo-

litní dálnice a pobřežní trasou vyrazili směrem k Hanedě. Cesta do Disneylandu trvá z jejich domu v Džinbóčó necelých dvacet minut.

Jenže byly Vánoce a výjezd z dálnice u křižovatky Kasai byl ucpaný.

„Říkal jsem ti, že máš sjet na křižovatce Urajasu.“

„Tak proč neřídíš ty?“

„Tys říkala, že budeš řídit.“

„Protože jsi chtěl v autě pracovat. Co má tenhle tón znamenat?“

Od chvíle, kdy odjeli z domova, se Kenži a Aoi v autě hádali. A nebylo to jen tento den.

Už několik let se hádali kvůli maličkostem každodenního života. Vše začalo odlišnými hodnotami týkajícími se práce a péče o syna. Aoi si myslela, že po porodu bude moct dát Júkiho do jeslí a vrátit se ke své práci v reklamní agentuře. Kendži však trval na tom, že by se měla do Júkiho tří let soustředit na jeho péči, protože toto období je klíčové pro budování charakteru.

„Tak dobře. Vydržím, dokud Júkimu nebudou tři roky,“ prohlásila Aoi, čímž naznačila, že jeho argument chápe.

Kendži na to tehdy nic neřekl, byl však s její reakcí nespokojený. *Co má na mysli tím „vydržím“? Zní to, jako bych ji k tomu nutil. Je matka, tak je to snad přirozené.*

Aoi to nemyslela zle. Jen řekla, že to vydrží a nevrátí se ke své oblíbené práci.

Výchova Júkiho je i pro mě důležitější než práce, pomyslela si, Kendži však její pocity nepochopil.

Po této události začal Kendži při každé příležitosti říkat, že domácnost nechává na ní. Podvědomě tím vyjadřoval svůj pocit, že dítě by měla vychovávat matka.

Jeho postoj Aoi iritoval.

Proč bych měla vychovávat naše dítě jen já? Ty od rodičovství utíkáš a vymlouváš se na práci... Kdybych ti to ale řekla, určitě se pohádáme.

Aoi skousla svou nespokojenost s Kendžim a vytrvala, dokud nebyly Júkimu tři roky. Každodenní péče o syna jí však postupně vzala chuť pracovat.

„Nechtěla ses vrátit do reklamní agentury?“

„Tak mi pomoz s Júkim a domácností.“

„Na to nemám čas. Mám tolik práce, že se jí musím věnovat i ve dnech volna.“

„To budu mít i já, až začnu pracovat. Kdo se pak postará o Júkiho?“

„Proč ho prostě nedáme do školky?“

„Ty jsi hned se vším hotový.“

„Jak to myslíš? Od začátku jsme měli dohodu, že to bude do doby, než budou Júkimu tři, nebo snad ne?“

„To jsi říkal ty.“

„A ty jsi přece souhlasila.“

„Takže? Chceš po mně, abych zvládala domácnost i práci?“

„Přece jsi to věděla a chtěla se vrátit do práce, ne?“

„To bylo před třemi lety. Nevěděla jsem, že je péče o dítě tak náročná a...“

„A?“

„A nenapadlo mě, že tebe nebude rodičovství vůbec zajímat.“

„Není to tak, že bych neměl zájem, ale dělám, co je v mých silách, abych vás zabezpečil. Teď se vrať do práce a trochu mi to usnadni.“

„Cože? Nemluv se mnou, jako bych se poslední tři roky jen bavila.“

„Péče o dítě přece není totéž co zaměstnání!“

„Tak co kdyby sis to zkusil? Pochopil bys, jak je to náročné.“

„To přece nejde, když mám práci.“

Slovní přestřelky. Emoce zkreslují původní význam sdělení, což vede k nesprávnému chápání.

Když byl Júki dost velký na to, aby takové věci vnímal, hádali se už téměř denně. A pokaždé to byl on, kdo do jejich sporů zasáhl.

Dokonce i během vánoční cesty autem do Disneylandu.

„Kéž bych mohl řídit místo tebe. Promiň, mami,“ vložil se do hovoru.

V jeho slovech nebyla žádná faleš. V hloubi duše si přál, aby mohl maminku za volantem vystřídat. Aoi jeho empatii dobře chápala a Kendži byl pyšný, že má toho nejlaskavějšího syna.

„To není třeba, Júki. Je to moje chyba. Jedeme dnes přece do Disneylandu, a tak se k sobě musíme chovat hezky. To platí i pro tebe,“ řekla Aoi a podívala se ve zpětném zrcátku na Kendžiho.

„No, ano, je to tak.“

Kendžiho výraz se změnil, jako by si na něco vzpomněl, a uložil zapnutý počítač do tašky. „Promiň, Júki, už dnes nebudu pracovat,“ řekl omluvně ze zadního sedadla.

„Tak jo,“ usmál se chlapec.

Kvůli pozdnímu příjezdu museli nechat auto na parkovišti daleko od Disneylandu. Pro vstup do parku bylo rovněž nutné po kontrole tašek a batohů vystát dlouhou frontu u pokladny. Od odjezdu z domova už uplynuly dvě a půl hodiny.

O víkendech, svátcích a o Vánocích může být vstup do Disneylandu omezený. I když se do parku nakonec dostanete, na oblíbené atrakce často musíte čekat několik dalších hodin.

Kdysi kolovala pověra, že páry, které spolu navštíví Disneyland, se rozejdou. Podle jedné konspirační teorie tuto fámu vypustilo zábavní centrum, které považovalo Disneyland za konkurenci, avšak skutečnou příčinou prý byly dlouhé čekací doby. Ty mohly před zavedením speciálních vstupenek s přednostním vstupem přesáhnout i sto minut. Pokud oba partneři vlastnili celoroční pas, nebylo čekání na oblíbenou atrakci problém. U jiných párů však mohlo neobvykle dlouhé čekání způsobit, že jim došla témata k hovoru, přestali spolu komunikovat a mohlo mezi nimi dojít i k rozeprě.

A příběh o tom, jak se partneři rozešli poté, co spolu navštívili Disneyland, se pak stal městskou legendou. Ať už

o ní Júki věděl, nebo ne, existoval důvod, proč tam chtěl s rodiči jet.

O Disneylandu se totiž také říká, že jeho návštěva přináší štěstí. Jedná se o pověry jako například, že když se člověku podaří potřást si rukou s Mickeym a Minnie, jeho láska dojde naplnění nebo že se mu narodí dítě. Tyto pověry však nejsou podloženy žádnými důkazy. Protože je však Disneyland známý jako země snů, pro návštěvníky toužící po štěstí jsou to ty nejlepší pověry. Jedna další říká, že pokud si něco přejete u poslední brány atrakce zvané *It's a Small World*, vaše přání se splní.

V této atrakci projedete loďkou různými zeměmi světa. Júki měl v úmyslu si u té brány něco přát.

Naštěstí se Kendži a Aoi po krátké slovní potyčce v autě i během dlouhého čekání stále usmívali. Přestože navštívili jen jednu z oblíbených atrakcí, Júki byl spokojený, protože si mohl něco přát, když loďka projížděla poslední branou.

Cestou zpátky řídil Kendži. Júki spal na zadním sedadle Aoi na klíně. Po prvním společném stráveném volném dni po několika letech byl unavený z bezstarostného dovádění.

„Júki, už jsme tady. Vstávej,“ probudila ho Aoi. Měli namířeno do kavárny poblíž domova. Chtěli povečeřet, a tak zaparkovali před nádražím v Džinbóčó, jelikož však byly Vánoce, všechny restaurace byly plně obsazené. Po chvilce chůze se v prázdné uličce objevila vývěsní tabule kavárny. Kendži se šel podívat dovnitř a zjistil, že ačkoli jsou Vánoce, uvnitř je pouze jeden host a že nabízejí lehké jídlo i dort.

Júki se tetelil radostí, že ve třech oslaví právě Vánoce.

V kavárně byly původně stoly jen pro dva, ale tichá a na pohled rezervovaná servírka Kazu Tokita připravila židli i pro Júkiho.

„Vítejte. Co si dáte k pití?“

„Já řídím, takže nealkoholické pivo. Pro manželku šampaňské a tady pro syna pomerančový džus.“

„Jistě.“

To se přišel zeptat Nagare Tokita, oblečený v kuchařském rondonu. Měřil přes dva metry a v náručí držel asi dvouletou holčičku s velkýma kulatýma očima. Jmenovala se Miki. Nagare byl tak velký, že Miki, přitisknutá k jeho hrudi, vypadala jako veverka nebo nějaké malé zvířátko.

Byly Vánoce, proto stál v kavárně stromeček, nehrála však žádná vánoční hudba. Jen z kuchyně, kam se Nagare vrátil, bylo slabě slyšet malou Miki, jak si pořád dokolečka brouká „Rolničky, rolničky...“

Běžným hostům by vánoční večer bez hudby jistě připadal ochuzený a měli by z toho špatný pocit. Ale ani na Kendžim, ani na Aoi nebylo znát, že by jim to nějak vadilo. Všichni tři si při jídle, které jim Kazu přinesla, radostně připomínali zážitky z dnešní návštěvy Disneylandu.

Byly Vánoce, a přesto se v kavárně nenacházeli žádní další hosté. Jen úplně vzadu v místnosti seděla žena oblečená v bílých šatech s krátkými rukávy, ačkoli byla zima.

Všichni tři pohromadě jako rodina. Júki si měl dnešek pamatovat jako den, kdy spolu byli po dlouhé době šťastní. Na chlapce však v kavárně čekala smutná realita.

Když si pochutnával na prvním soustu vánočního dortu, promluvil Kendži.

„Júki...“

„Copak?“

Vánoce znamenají dárky, avšak Júki nic takového ani v nejmenším neočekával. Tento den, kdy jako rodina vyrazili do Disneylandu a dali si výborné jídlo a dort, byl pro něho tím nejlepším dárkem.

Ani u poslední brány atrakce *It's a Small world* si nepřál hry a hračky, jaké si přejí jiní školáci. Júki považoval tuto chvíli za nejšťastnější okamžik svého života.

Bim...

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Než zapomeneme na laskavost. Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.